

Arrest

**nr. 71 100 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 juni 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 4 maart 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Verzoeker dient hiertegen op 17 maart 2011 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 24 mei 2011 verwerpt de Raad het beroep van verzoeker bij arrest nr. 62 091.

1.4. Op 4 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 16 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.4. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2011 werd ingediend door:

B., S. {..}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen;

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2010 in België verblijft; hij sinds zijn aankomst in België geen enkele poging onverlet zou hebben gelaten om zich te integreren in onze samenleving; hij al een aardig woordje Nederlands spreekt en hij cursussen Nederlands heeft gevolgd en Nederlands spreekt wanneer hij kan, wat wordt gestaafd met een verklaring van de Open School voor volwassenen en met deelcertificaten van de module; hij zeer werkwilgig is en het verzoeker geenszins te doen zou zijn af te hangen van enig sociaal vangnet dat ons land biedt, wat wordt gestaafd met arbeidsovereenkomsten, een verklaring dd. 04.04.2011 van S. W. {..} en een aanbevelingsbrief dd. 17.03.2011; verzoeker tevens inburgeringslessen heeft gevolgd en hij dit staft met een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en hij verwijst naar de goede contacten met vele vrienden; verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en een kopie van zijn arbeidskaart C voorlegt, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doe betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.06.2010, werd afgesloten op 26.05.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan elf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische ambassade zijn aanvraag in te dienen aangezien hij is moeten vluchten en gezien hij in een dermate prangende situatie verkeert. Betrokkene zou zijn land hebben moeten verlaten omwille van de ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en in geval van terugkeer zou hij onnoemelijke morele en materiële schade oplopen. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan vermits hij is moeten vluchten en aangezien hij in een dermate prangende situatie verkeert. en gezien de ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en hij bij een terugkeer onnoemelijke morele en materiële schade zou oplopen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de

elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij geen verblijfrecht in enig ander land zou hebben van waaruit de nodige démarches zouden kunnen ondernomen worden. Hij legt hier evenwel geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om zijn beweringen met de nodige bewijsstukken te staven.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een veroordeling en hij derhalve geen gevaar zou uitmaken voor de openbare veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Verzoeker wijst er op dat de bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt conform de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en aldus dienovereenkomstig dient gemotiveerd te zijn, wat in casu niet gebeurd is. Verzoeker wijst op rechtspraak van het Hof van Cassatie en naar artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker herneemt de elementen die hij opgeworpen had in zijn aanvraag tot regularisatie en meent voldoende uitgelegd te hebben waarom het voor hem zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om van daaruit een aanvraag in te dienen. Ook de omzendbrief zoals aangehaald in zijn aanvraag stelt dat het niet onmogelijk moet zijn maar dat het voldoende is indien de persoon in kwestie kan aantonen dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker roept in dat al zijn integratie-inspanningen verloren zouden gaan indien hij voor onbepaalde tijd zou dienen terug te keren naar zijn thuisland om van daaruit zijn aanvraag te doen. Verzoeker wijst er op dat hij stelde dat het voor hem nog steeds onveilig is in zijn thuisland en dat hij, ondanks de afwijzing van zijn asielaanvraag, nog steeds vreest voor zijn leven. Verzoeker besluit dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoordend dat hij zijn aanvraag in België indient.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.4. In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5. Verzoeker poneert dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, doch toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk onredelijk is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Dergelijk betoog volstaat op zich niet om de motivering ter zake in de bestreden beslissing als niet deugdelijk te kunnen beschouwen. In zijn op 4 april 2011 ingediende aanvraag stelde verzoeker, onder het kopje “II. *Ontvankelijkheid*” dat de wet geen definitie voorziet van de buitengewone omstandigheden en dat de Raad van State in het verleden meermaals beslist heeft dat deze buitengewone omstandigheden niet noodzakelijk overmacht moeten uitmaken. De omzendbrief van 19 februari 2003 stipuleert ook dat hij enkel moet kunnen aantonen dat

het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag in te dienen. Onder het kopje *“Toepassing in onderhavig geval”* stelt verzoeker dat de onmogelijkheid terug te keren blijkt uit een combinatie van factoren, met name dat het feit dat hij zou moeten terugkeren een te groot disproportioneel nadeel voor hem zou veroorzaken en zijn terugkeer geen enkel voordeel oplevert voor de Belgische staat in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker. Verzoeker wijst op de motieven waarom hij zijn land heeft verlaten en naar een schrijven van zijn advocaat in bijlage. Het is voor hem onmogelijk terug te keren nu hij asielzoeker is en een hangende procedure heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Evenmin heeft hij verblijfsrecht in enig ander land waar hij de nodige demarches zou kunnen ondernemen. Ten tweede verwijst verzoeker naar zijn integratie in de Belgische samenleving die blijkt uit taallessen Nederlands, arbeidscontract, inburgeringslessen, goede contacten met vele vrienden.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog geenszins aantoont dat de verwerende partij artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft miskend door te stellen dat het feit dat verzoeker sinds juni 2010 in België verblijft, hij sinds zijn aankomst in België geen enkele poging onverlet zou hebben gelaten om zich te integreren in de samenleving, hij al een aardig woordje Nederlands spreekt en hij cursussen Nederlands heeft gevolgd en Nederlands spreekt wanneer hij kan, wat wordt gestaafd met een verklaring van de Open School voor volwassenen en met deelcertificaten van de module, hij zeer werkwilleg is en het verzoeker geenszins te doen zou zijn af te hangen van enig sociaal vangnet dat ons land biedt, wat wordt gestaafd met arbeidsovereenkomsten, een verklaring van 4 april 2011 van S. W. en een aanbevelingsbrief van 17 maart 2011, verzoeker tevens inburgeringslessen heeft gevolgd en hij dit staft met een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en hij verwijst naar de goede contacten met vele vrienden niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en door voorts te motiveren als volgt: *“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en een kopie van zijn arbeidskaart C voorlegt, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doei betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.06.2010, werd afgesloten op 26.05.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan elf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische ambassade zijn aanvraag in te dienen aangezien hij is moeten vluchten en gezien hij in een dermate prangende situatie verkeert. Betrokkene zou zijn land hebben moeten verlaten omwille van de ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en in geval van terugkeer zou hij onnoemelijke morele en materiële schade oplopen. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan vermits hij is moeten vluchten en aangezien hij in een dermate prangende situatie verkeert. en gezien de ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en hij bij een terugkeer onnoemelijke morele en materiële schade zou oplopen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkene haalt aan dat hij geen verblijfsrecht in enig ander land zou hebben van waaruit de nodige démarches zouden kunnen ondernomen worden. Hij legt hier evenwel geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om zijn beweringen met de nodige bewijsstukken te staven. Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een veroordeling en hij derhalve geen gevaar zou uitmaken voor de openbare veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”*

Blijkens de bestreden beslissing heeft de verwerende partij alle door verzoeker als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen beoordeeld en duidelijk gesteld waarom deze gegevens op zich niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat integratie-inspanningen geen buitengewone omstandigheden vormen die verzoeker verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen. Evenmin is

het kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat verzoekers asielaanvraag verworpen werd en hij geen andere gegevens aanbrengt die erop wijzen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst onnoemelijke morele en materiële schade zou oplopen – deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier – zodat ook deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet weerhouden kunnen worden. Verzoeker geeft te kennen het niet eens te zijn met deze beoordeling doch toont met zijn betoog niet aan dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat geen elementen voorlagen die de uitzonderingsmogelijkheid om de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen zou kunnen verantwoorden. Evenmin is een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op die gronden aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER